

Sygn. akt III PK 42/11

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko Wyższej Szkole Dziennikarstwa
o wynagrodzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 listopada 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 8 grudnia 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w L. oddalił powództwo J. G. przeciwko Wyższej Szkole Dziennikarskiej /.../ o wynagrodzenie.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył apelacją powód.

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2010 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok w punkcie I w części dotyczącej roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy od 1 października 2006 r. do 12 lipca 2008 r. i w tym zakresie odrzucił pozew (pkt I.); oddalił apelację w pozostałej części (pkt II.); nie obciążył powoda kosztami procesu za drugą instancję (pkt III.).

Wyrok Sądu Apelacyjnego – w jego punkcie II. i co do kwoty 43.710 zł – powód zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) i zarzucono:

- błędną wykładnię art. 138 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 ze zm.) przez przyjęcie, że zasady wynagradzania pracowników uczelni niepublicznych mogą być ustalane w regulaminach wynagradzania, podczas gdy zgodnie z powołanym przepisem tylko statut wyższej uczelni niepaństwowej może odmiennie niż w regulacjach dotyczących uczelni państwowych, regulować uprawnienia płacowe pracowników uczelni niepublicznej;

- błędną wykładnię art. 9 § 2 k.p. przez przyjęcie, że regulacje dotyczące wynagradzania pracowników uczelni niepublicznej zawarte w regulaminie wynagradzania mogły zawierać mniej korzystne dla pracownika postanowienia niż przepisy ustawy o szkolnictwie wyższym i rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 26 września 2001 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników uczelni państwowych;

- naruszenie art. 18 § 1 k.p. przez przyjęcie, że postanowienia umowy o pracę zawartej pomiędzy powodem o pozwaną mogły zawierać postanowienia mniej korzystne niż przepisy prawa pracy zawarte w ustawie o szkolnictwie wyższym i wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 26 września 2001 r.;

- naruszenie art. 18 § 2 k.p. przez przyjęcie, że postanowienia regulaminu wynagradzania Wyższej Szkoły Dziennikarstwa wydanego bez odpowiedniej delegacji w statucie uczelni i zawierającego mniej korzystne postanowienie niż rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 26 września 2001 r. mają zastosowanie do powoda w sytuacji, gdy powołany przepis stanowi, że postanowienia takiego aktu, które są mniej korzystne dla pracownika niż przepisy prawa pracy są nieważne, zamiast nich stosuje się zaś odpowiednie przepisy prawa pracy – w tym przypadku rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 26 września 2001 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na twierdzeniu skarżącego, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹

§ 1 pkt 4 k.p.c.). Wskazano, że „w świetle zarzutów zawartych w skardze niniejszej oraz treści orzeczenia wydanego przez Sąd Apelacyjny jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo i stoi w sprzeczności z powołanymi w petitum skargi kasacyjnej przepisami prawa. Ustalenie prawidłowej wykładni art. 138 ustawy z dnia 12 września 1990 r. w ustalonym stanie faktycznym niniejszej sprawy stanowiącym element uzasadnienia niniejszego wniosku wymaga wykładni obowiązujących przepisów. W szczególności ustalenia wymaga okoliczność, czy wiążące dla pracowników naukowych uczelni niepublicznych normy praw pracy mogą być ustalane w innych aktach wewnętrznych niż statut spółki oraz czy postanowienia tych aktów, w zakresie jakim regulują zasady wynagradzania pracowników mogą mniej korzystne niż postanowienia ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym oraz wydanym na jego gruncie Rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 26 września 2001 r., w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników uczelni państwowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 – LEX nr 494134; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08 – LEX nr 490364). W niniejszej sprawie stan taki nie występuje.

Skarżący twierdzenie o oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej opiera na założeniu, że Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku – z oczywistym naruszeniem wskazanych w podstawie skargi przepisów prawa – przyjął, że uprawnienia płacowe powoda, jako pracownika uczelni niepaństwowej, muszą być określone w statucie uczelni, oraz, że nie mogą być one mniej korzystne niż

określone w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 26 września 2001 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników uczelni państwowych (Dz.U. Nr 107, poz. 1182 ze zm.). Autor skargi nie przedstawia jednak odpowiedniego jurystycznego wyводу, którym wykazałby on twierdzoną „oczywistą zasadność” rozpatrywanej skargi kasacyjnej.

Zaskarżony wyrok nie jest „oczywiście” sprzeczny z powołanymi przez skarżącego w podstawie materialnoprawnej skargi przepisami prawa. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że jego podstawa prawna oparta została na interpretacji wskazanych przepisów ustawy o szkolnictwie wyższym; interpretacji za którą przemawiają poważne argumenty. W szczególności w punkcie wyjścia analizy interpretacyjnej Sąd Apelacyjny stwierdził, że uczelnie niepaństwowe mogą odmiennie uregulować prawa i obowiązki swoich pracowników, jeżeli przepisy ustawy o szkolnictwie wyższym ani przepisy innych ustaw nie stanowią inaczej. Wynika to z analizy art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (przepisy ustawy mają zastosowanie do niepaństwowych szkół wyższych, jeżeli jej przepisy lub przepisy innych ustaw nie stanowią inaczej) oraz art. 138 tej ustawy zezwalającego uczelni niepaństwowej na ustanowienie w statucie innych niż określone w ustawie stanowisk pracowniczych oraz kwalifikacji wymaganych do ich objęcia, a także na odmiennie uregulowanie praw i obowiązków pracowników. W ustawie o szkolnictwie wyższym nie ma bezpośredniego unormowania wynagrodzenia pracowników szkół wyższych. Jedynie do pracowników zatrudnionych w uczelniach państwowych została przewidziana delegacja dla ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego do określenia warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą (por. art. 117 a ustawy z 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym). Na podstawie tej delegacji Minister Edukacji Narodowej wydał rozporządzenie z dnia 26 września 2001 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników uczelni państwowych. Rozporządzenie to – zgodnie z zakresem upoważnienia z art. 117a ustawy – ma zastosowanie tylko do pracowników uczelni państwowych.

Wynika to nie tylko z przepisu delegacyjnego ale także wprost z tytułu powołanego rozporządzenia dotyczącego pracowników uczelni państwowych.

Jeżeli zatem do wynagrodzenia pracowników uczelni niepaństwowych nie mają zastosowania przepisy ustawy o szkolnictwie wyższym, ani – konsekwentnie – przepisy aktu wykonawczego, to stanowisko zaskarżonego wyroku, że podlegają zastosowaniu przepisy prawa pracy na zasadach ogólnych, nie może być kwalifikowane jako oczywiście bezpodstawne. Wnoszący skargę nie przedstawił w tym zakresie przekonującej argumentacji. Za oczywistością jego stanowiska nie przemawia jego uzasadnienie powołujące się na istnienie budzącego wątpliwości zagadnienia.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.